

ת"פ 26865/10/14 - מדינת ישראל נגד היאם עאבד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26865-10-14 מדינת ישראל נ' עאבד

בפני
בעניין: כבוד השופט אילן סלע
מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

היאם עאבד

הנאשמת

גזר דין

הכרעת הדין

1. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. יצוין, כי כתב האישום ייחס לנאשמת גם עבירה של השתתפות בהתפרעות, לפי סעיף 152 לחוק, אך היא זוכתה מעבירה זו.
3. בכתב האישום נטען כי ביום 1.07.14 שהו בסמוך לשער המג'לס בכניסה להר הבית מספר נשים ובהן הנאשמת, וביקשו להיכנס לרחבת ההר חרף בקשת שוטרים במקום שלא לעשות כן והדיפתן לאחור. בסמוך לכך, חשדה השוטרת לירון ניצקו כי אחת הנשים ניסתה לחטוף את נשקה ועל כן היא הדפה אותה לאחור. במקום התפתחה המולה, במהלכה החלה הנאשמת להתפרע. השוטרת לירון הדפה את הנאשמת לאחור, ובתגובה נטלה הנאשמת כדור בדולח מדוכן שהיה במקום וזרקה אותו לכיוון השוטרת לירון. השוטרת התחמקה ממנו וכדור הבדולח פגע בפניו של השוטר אגומס בלא"י אשר עמד מאחוריה.
4. הנאשמת לא כפרה בכך ששהתה במקום, אך טענה כי לא הייתה שייכת לקבוצה כלשהי. היא הוסיפה כי מספר שוטרים דחפו אותה בפראות אל עבר הדוכן, והיא זרקה חפץ שנתקלה בו בדוכן מתוך לחץ, פחד והגנה עצמית, מבלי לראות להיכן זרקה.
5. כאמור, בית המשפט (כב' השופט איתן קורנהאוזר) זיכה את הנאשמת מעבירת ההתפרעות לאחר שלא עלה

בידי המאשימה להציג די ראיות להוכחת עבירה זו. מנגד נקבע כי זריקת כדור הבדולח על ידי הנאשמת לא נעשתה מתוך הגנה עצמית כי אם מתוך כוונה לתקוף את השוטרים, בשל כעסה על כך שהם ביקשו לפנותה מהאזור.

תסקיר שירות המבחן

6. נתבקש והוגש תסקיר שירות המבחן ממנו נלמד אודות הנאשמת. קצינת המבחן ציינה כי הנאשמת הודתה בפניה בביצוע העבירה והביעה חרטה ובושה על מעורבותה בפלילים. היא גם ציינה את התרשמותה כי הנאשמת בעלת עולם ערכים נורמטיבי וחיובי המבינה את הפסול שבהתנהגותה וכי הסיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד הוא נמוך. קצינת המבחן לא ראתה צורך בהתערבות טיפולית והיא באה בהמלצה להימנע מהרשעתה של הנאשמת ולהשית עליה 200 שעות של"צ.

טיעוני הצדדים

7. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על נפיצותה של התופעה של תקיפת שוטרים המחייבת הטלת עונש הולם ומרתיע, כשהאינטרס הציבורי בשמירה על השוטרים ועל כבודם גובר על נסיבות אישיות של נאשם. היא עמדה על הערכים המוגנים, ביניהם, הגנה על שלמות הגוף בפרט של אוכפי החוק, הגנה על שמירת החוק והסדר הציבורי. היא הדגישה כי החפץ שנזרק על ידי הנאשמת יכול היה לפגוע ולגרור נזק גופני חמור. חומרה נוספת יש לראות בעובדה שהנאשמת הוזהרה מספר פעמים על ידי השוטרים לעזוב את המקום והיא לא שעתה לדבריהם. באשר למתחם העונש ההולם נטען כי הוא כולל מספר חודשי מאסר שיכול ויורצו בעבודות שירות ועד למאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס, והיא תמכה טיעוניה בפסיקה.

8. באשר לעונש הראוי במקרה זה, נוכח העדר עבר פלילי, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, והתסקיר החיובי מחד, לצד העדר לקיחת אחריות מצד הנאשמת והצורך בהרתעה ממעשים דומים בפרט באזור הר הבית שהוא מוקד תמידי לסכסוכים, נטען כי יש לקבוע אותו בחלק התחתון של המתחם אך לא בתחתיתו, ולהשית על הנאשמת 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

9. באשר לבקשת הנאשמת לביטול הרשעתה, טענה ב"כ המאשימה, כי לא מתקיימים התנאים שנקבעו בפסיקה להצדקת ביטול ההרשעה. מדובר בעבירה חמורה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות בנסיבות שהקימו הסתברות גבוהה לפגיעה שתותיר נזק בשוטר. לצד זאת, לא קיים נזק קונקרטי לנאשמת כתוצאה מהרשעתה שכן חוק פיקוח על בתי ספר, תשכ"ט-1969 קובע כי עבירה שאין עמה קלון אינה מונעת עיסוק בהוראה.

10. מנגד ב"כ הנאשמת עמדו על הנסיבות המקלות שבמקרה זה: העובדה כי בית המשפט קיבל את גרסת הנאשמת כי לא נטלה חלק בהתפרעויות שהיו במקום, כמו גם העובדה כי בשל ההתפרעויות שהיו במקום, הנאשמת נהדפה על ידי שוטרת במסגרת פינוי כל הנוכחים מהמקום, ובתגובה, מתוך לחץ ופחד, היא נטלה חפץ שנקלע לידה וזרקה אותו כשהיא עומדת בגבה אל השוטרת. מעשיה לא היו חלק מההתפרעות שהייתה במקום, כי אם אירוע ספונטאני, רגעי ונקודתי. בפועל גם לא נגרם נזק ממעשיה של הנאשמת והשוטר שכדור הבדולח פגע בו לא ניזוק.

גופנית. לדברי ב"כ הנאשם, מקרה זה גם מצדיק חריגה לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום.

11. בהקשר זה עמדו ב"כ הנאשמת גם על ביטול הרשעתה של הנאשמת. לדבריהם, על אף שאין מחלוקת על חומרת העבירה אותה ביצעה הנאשמת, נסיבות ביצועה אינן כה חמורות כפי שהן עולות מכתב האישום וזאת נוכח הכרעת הדין. הם עמדו על כך שגם אם אין בהרשעתה כדי להוות מחסום בפני הנאשמת מעיסוק בהוראה, הדבר יכול להעמיד אותה בסיכון ובקושי בקידום בעתיד, שעה שמדובר, במורה צעירה, נעדרת עבר פלילי כלשהו, שנטלה אחריות על מעשיה והביעה עליהם צער, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן. גם ב"כ הנאשמת תמכו טיעוניהם בפסיקה.

12. לפיכך נתבקש לאמת את המלצת שירות המבחן, להימנע מהרשעת הנאשמת ולהשית עליה 200 שעות של"צ.

13. הנאשמת הביעה בפני בית המשפט את צערה על שארע וחרטה על מעשיה.

דין והכרעה

תחילה לעניין הרשעת הנאשמת.

14. אכן הכלל הוא כי אדם שהוכח שביצע עבירה, יש להרשיעו. הימנעות מהרשעה היא חריג, והיא שמורה לאותם מקרים בהם מתקיים יחס סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה (ראו למשל: ע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.07)). לטעמי, מקרה זה בא בגדרי המקרים החריגים. זאת, נוכח נסיבות המעשה ונוכח נסיבותיה של הנאשמת.

15. ביחס למעשה. אין ספק כי לא ניתן להשלים עם אלימות בכלל, וכנגד שוטרים בפרט. ככלל יש לנקוט בחומרה כלפי מי שמעז לתקוף שוטר. מדובר בעבירה חמורה אשר המחוקק קבע לצדה עונש מקסימום של חמש שנות מאסר ועונש מינימום של שלושה חודשי מאסר. מבחינה זו, האינטרס הציבורי מחייב הרשעתו בדין של מי שביצע עבירה זו.

16. ואולם, גם במסגרת עבירה זו של תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות, יש מקום להבחין בין מקרים שונים של תקיפת שוטר בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. אין דומה מי שתוקף שוטר במסגרת אירוע של הפרות סדר, התפרעות, ביצוע מעצר וכד', כמו גם מי שמיידיה אבנים על שוטר באופן מכוון ומתוכנן, לבין מי שתוקף שוטר מתוך תגובת כעס ספונטנית ורגעית. אין דומה התוקף שוטר באופן מכוון תוך שהוא עומד עם פניו לשוטר לבין מי שמשליך ללא הבחנה חפץ מזדמן הנמצא בידו מבלי לתת את הדעת על התוצאות החמורות העלולות לבוא ממעשיו. על כן, על אף שיש לראות את מעשיה של הנאשמת בחומרה, ובסופו של יום כפי שעולה מהתסקיר גם הנאשמת הפנימה את חומרת מעשיה, לא ניתן להתעלם מנסיבות המקרה.

17. כאמור, כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשמת לא הייתה שותפה לקבוצת הנשים שהתפרעה במקום. היא הגיעה

למקום באופן פרטי ונקלעה לסיטואציה בו היא נדרשה להתפנות מהמקום עקב התנהגות אחרים. אכן היא לא נענתה לדרישה, ועל כן היא נדחפה, ולא היה מקום לתגובתה, אך אין מדובר בפעולה שנעשתה מתוך מניע אידאולוגי או רצון לפגוע בשוטרים, אלא בשל התמודדות לא נכונה ולא ראויה עם תחושותיה בעקבות הדיפתה.

18. לצד זאת, על אף שמדובר בעבירה שנקבע לה עונש מינימאלי במקרה של הרשעה, אין בכך כדי לקבוע קטגורית כי אין מקום להימנע מהרשעה בעבירה זו (השוו: רע"פ 4592/14 **רוטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.08.14)). כנגד השיקול הציבורי המתייחס למעשה נשקל גם עניינו של העושה - במקרה זה הנאשמת. במסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים לנאשם, ביניהם טיב העבירה וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, והנזק הצפוי לו מהרשעה. כאשר מתקיים יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין עצמת הפגיעה הצפויה לנאשם באם יורשע, יש להימנע מהרשעה (ראו: רע"פ 5115/13 **שרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.09.13); ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.03.13); ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין** (פורסם בנבו, 4.09.07)). אני סבור כי כך הם פני הדברים במקרה זה.

19. הנאשמת צעירה לימים, כיום כבת 27, בתחילת דרכה בהוראה. היא סיימה את לימודי התואר בהוראה אך לפני כשנתיים, ועד לאירוע זה, כמו גם לאחריו, היא ניהלה ומנהלת אורח חיים נורמטיבי. מדובר באירוע חד פעמי, ספונטני, פרי התפרצות רגעית, שהתרחש בנסיבות ספציפיות שפורטו בהכרעת הדין ותמציתם הוזכרה לעיל. בסופו של יום, למרבה המזל, גם לא נגרם למי מהשוטרים נזק גופני כתוצאה מזריקת כדור הבדולח.

20. ב"כ המאשימה סבורה כי הנאשמת לא לקחה אחריות על מעשיה ולא הודתה במיוחס לה. אני סבור כך. אכן, הנאשמת בחרה לנהל את משפטה, ואולם התברר כי הייתה לכך הצדקה. לא זו בלבד שהיא לא הכחישה את עובדת זריקת כדור הבדולח ואך טענה לנסיבות של הגנה עצמית, אלא שהמיוחס לה בכתב האישום התברר בחלקו כלא נכון. אכן, היא הורשעה בזריקת כדור הבדולח וטענתה להגנה עצמית נדחתה, אך העובדה שזכותה מעבירת ההתפרעות יש בה גם כדי להשליך על נסיבות ביצוע עבירת התקיפה. מה גם, שהנאשמת קיבלה את הכרעת הדין וכיום היא מבינה את הפסול שבמעשיה, מתחרטת עליהם ומרגישה בושה על ביצוע המעשה. יש רגליים של ממש לסברה כי הנאשמת לא תשוב עוד לעבור עבירת אלימות בכלל ועבירות כלפי שוטרים בפרט. גם קצינת המבחן סברה שאף אין צורך בהליך טיפולי.

21. גם אם יש יסוד לטענת ב"כ המאשימה כי הרשעתה לא תמנע מהנאשמת לעסוק בהוראה, אני סבור כי בנסיבות העניין נכון יהיה להותיר את הרשעתה על כנה. תסקיר שירות המבחן בעניינה - חיובי, וההתרשמות היא שלאחר שהפנימה את הפסול שבמעשיה, היא תוכל לתרום לחברה במסגרת עבודת ההוראה, ולא נכון יהיה לחסום את דרכה בעתיד בהתפתחות בתחום זה, בשל מעשה שלא ניתן להקל ראש בחומרתו, אך ספונטאני ונקודתי. שיקול השיקום במקרה זה שלנאשמת נעדרת עברפליהמנהלת ככללאורחחייםנורמטיביהואליתןלה, נוכחהבעתהחרטהוהשפעתו שלההליךהמשפטיכגורםמעצב, להמשיךלנהלאורחחייםנורמטיבימבלישעננתההרשעה תרחףמעליה. שיקול זה גובר במקרה זה על השיקולים האחרים, ואני סבור כי אי ההרשעה תפגע יתר על המידה באינטרסים הציבוריים.

אני מבטל אפוא, את הרשעתה של הנאשמת.

ומכאן לעונש.

22. הערכים החברתיים שנפגעו בעבירה שביצעה הנאשמת הם הגנה על שלמות גופו של אדם, פגיעה ביכולתם של גורמי אכיפת החוק לבצע את תפקידם, שמירת הסדר הציבורי, הגנה על שלטון החוק וכיבודו.

23. ב"כ המאשימה תמכה את טיעוניה בדבר מתחם העונש ההולם בפסיקה, ואולם עיון בפסיקה זו מלמד כי היא עוסקת כולה בתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות שבוצעה במסגרת הפרות סדר, התפרעויות, התנגדות למעצר וכיוצ"ב. לטענת ב"כ המאשימה אין להבחין בין מקרים אלו למקרה שלפנינו. ברם, טענה זו עומדת בניגוד למצוות המחוקק בסעיף 40ב' לחוק לפיו יש לקבוע את מתחם העונש ההולם תוך בחינת חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, ביניהן אלו המפורטות בסעיף 40ט' לחוק כמו: קיומו של תכנון מוקדם, הנזק שנגרם והסיבות שהביאו לביצוע העבירה. כפי שפורט לעיל, מקרה זה בנסיבותיו שונה לחלוטין מתקיפת שוטרים במסגרת הפרות סדר, התפרעויות, התנגדות למעצר וכיוצ"ב, שכן במקרים אלו התקיפה אינה אך מכוונת נגד גופו של אדם והעבירה שלילימות, אלא הרכיב הדומיננטי בה הוא קריאת תיגר על הרשות, הממלאת את תפקידה כחוק ועל סמכותו מעמד של שוטרים העוסקים במלאכה. לא כך הוא בנסיבות מקרה זה.

24. אני סבור כי מתחם העונש ההולם את מעשה הנאשמת בנסיבותיו נע ממאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר בודדים לריצוי בפועל.

25. עם זאת, אני סבור כי השיקולים שצוינו לעיל לביטול הרשעתה של הנאשמת גם מקימים נסיבות מיוחדות מקלות המצדיקים סטייה מהמתחם לקולא.

26. בנסיבות אלו מצאתי את המלצת שירות המבחן גם לעניין העונש, כמו כאמור גם לעניין ביטול ההרשעה, כהולמת את מעשיה של הנאשמת.

אני משית אפוא, על הנאשמת 200 שעות של"צ. הנאשמת תבצע את השל"צ ב"מרכז קהילתי שפרעם" כמותווה בתסקירי שירות המבחן.

שירות המבחן יפקח על ביצוע השל"צ כמותווה בתסקיר. היה ויהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יבצע את השינוי וידווח על כך לבית המשפט.

הודע לנאשמת כי אם לא תעמוד בתנאי הצו, בית המשפט עלול להרשיעה ולהטיל עליה עונש אחר.

ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז תמוז תשע"ז, 10 יולי 2017, במעמד המתייצבים.